

86

USTAWA

z dnia 29 kwietnia 1969 r.

zmieniająca ustawę o podatku wyrównawczym.

Art. 1. W ustawie z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 62, poz. 336) wprowadza się następujące zmiany:

1) przed art. 1 zamieszcza się nagłówek w brzmieniu:

„Rozdział 1.

Podatek wyrównawczy od dochodów podlegających przepisom o podatku dochodowym oraz od przychodów podlegających przepisom o podatku od wynagrodzeń.”;

2) w art. 1 pkt 3 wyrazy „w niniejszej ustawie” zastępuje się wyrazami: „w niniejszym rozdziale”;

3) w art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) podatek od wynagrodzeń oraz składkę na cele emerytalne należne od sumy wynagrodzeń podlegających opodatkowaniu w roku podatkowym.”;

4) w art. 4 ust. 2 po wyrazach „należnego podatku od wynagrodzeń” skreśla się przecinek i dodaje się wyrazy „i składki na cele emerytalne.”;

5) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. Osoby osiągające dochody lub przychody albo dochody i przychody, o których mowa w art. 1, obowiązane równocześnie do opłacania podatku wyrównawczego według zasad określonych w rozdziale 2, podlegają również podatkowi wyrównawczemu według zasad określonych w rozdziale 1 i to bez względu na wysokość dochodów lub przychodów.”;

6) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Podstawę obliczenia podatku wyrównawczego od osób, o których mowa w art. 1, stanowi nadwyżka dochodów (przychodów) ustalonych w sposób określony w art. 2, 3 lub 4 ponad kwotę 96.000 zł, a od osób określonych w art. 4a — suma dochodów i przychodów po potrąceniu należnych od nich: podatku dochodowego, podatku od wynagrodzeń oraz składki na cele emerytalne.”;

7) w art. 8:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) skalę podatku określoną w pkt 2 zastępuje się następującą skalą:

10%	— od pierwszych	12.000 zł,
30%	— od drugich	12.000 zł,
60%	— od następnych	60.000 zł,
90%	— od pozostałej nadwyżki,	

c) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Podatek wyrównawczy od osób określonych w art. 4a wynosi 60% podstawy opodatkowania.

3. Minister Finansów może w przypadkach, gdy przemawiają za tym ważne względy gospodarcze, przyznawać ulgi w podatku wyrównawczym pobieranym według skali określonej w ust. 1 pkt 2, zarządzając zastosowanie zamiast najwyższej stawki podatkowej przewidzianej w tym przepisie, stawki niższej — nie niższej jednak niż 60%. Ulgę tę stosuje się na wniosek właściwego ministra, gdy działalność gospodarcza podatnika ma znaczenie resortowe, lub na wniosek przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (miasta wyłączonego z województwa), gdy działalność ta ma znaczenie lokalne.”;

8) w art. 10 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) podatnicy, w których mowa w art. 4a — w terminie przewidzianym dla zeznań w podatku wyrównawczym pobieranym według zasad określonych w rozdziale 2.”;

9) po art. 12 wprowadza się rozdział 2 w brzmieniu:

„Rozdział 2.

Podatek wyrównawczy od przychodów z niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej.

Art. 12a. 1. Osoby fizyczne i prawne — z wyjątkiem jednostek gospodarki uspołecznionej — które prowadzą w większym rozmiarze uprawy warzyw lub kwiatów gruntowe albo pod szkłem lub sady albo szkółki drzew i krzewów ozdobnych — zwane dalej „uprawami”, podlegają podatkowi wyrównawczemu na zasadach określonych w niniejszym rozdziale. Na równi z uprawą gruntową warzyw traktuje się uprawę krzewów owocowych i roślin zielnych owocujących.

2. Podstawę obliczania podatku wyrównawczego stanowi nadwyżka powierzchni upraw określona przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. W rozporządzeniu tym Rada Ministrów określi również zasady przeliczania powierzchni różnego rodzaju upraw na ar przeliczeniowy.

3. Jeżeli ze stanu faktycznego wynika, że uprawy stanowią jedną całość gospodarczą, polegającą na wspólnej gospodarce rolnej (siewach, pielęgnacji, zbiorach itp.) albo stanowią własność lub współwłasność małżonków, kiewnych albo powinowatych, prowadzących

wspólne gospodarstwo domowe, wówczas dla określenia rozmiaru upraw uzasadniającego powstanie obowiązku podatkowego traktuje się je łącznie, bez względu na to, czyją są własnością lub współwłasnością, i bez względu na miejsce prowadzenia upraw. W tym przypadku ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się łącznie na imię wszystkich osób, których uprawy stanowią całość gospodarczą, albo na imię małżonków, krewnych lub powinowatych, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe.

4. W razie rozpoczęcia lub zaprzestania na stałe prowadzenia upraw warzyw lub kwiatów pod szkłem, ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się proporcjonalnie za tyle miesięcy, przez ile uprawy te były prowadzone.
5. Jeżeli w ciągu roku podatkowego nastąpiła zmiana osoby prowadzącej uprawy, obowiązek podatkowy obejmuje pełny rok podatkowy, a ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się na imię tej osoby, która prowadziła uprawy w okresie zbiorów. Jeżeli w okresie zbiorów uprawy prowadziły dwie lub więcej osób, ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku wyrównawczego dokonuje się na imię wszystkich tych osób. Osoby te odpowiadają za podatek solidarnie.

Art. 12b. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wyłączyć spod opodatkowania niektóre uprawy wymienione w art. 12a ust. 1 lub część powierzchni tych upraw, jeżeli przemawiają za tym ważne względy gospodarcze i społeczne.

Art. 12c. Wojewódzka rada narodowa (rada narodowa miasta wyłączonego z województwa) może — w zależności od miejscowych warunków i opłacalności upraw — podjąć uchwałę o zwolnieniu od podatku wyrównawczego, przypadającego od wszystkich lub niektórych upraw, na czas określony lub nieokreślony, w całym województwie (mieście wyłączonym z województwa) albo na niektórych jego obszarach.

Art. 12d. 1. Wysokość stawek podatku wyrównawczego od osób, o których mowa w art. 12a, określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia

w granicach do 60% dochodu przeciętnie osiąganego.

2. Organy finansowe prezydentów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty, dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw) mogą obniżyć podatek wyrównawczy poszczególnym podatnikom w zależności od przeciętnej jakości gleby w uprawie gruntowej i w sadach, od warunków ekonomicznych, a także w razie nieurodzaju lub innych zdarzeń losowych, nie więcej jednak niż o 25%.

Art. 12e. 1. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady stosowania ulg w podatku wyrównawczym z tytułu kontraktacji oraz z tytułu inwestycji.

2. Minister Finansów określi w drodze rozporządzenia tryb postępowania przy stosowaniu ulg w podatku wyrównawczym z tytułu inwestycji.

Art. 12f. Podatnik podatku wyrównawczego może do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy żądać, aby z tytułu działalności określonej w art. 12a został ustalony podatek wyrównawczy na podstawie przepisów rozdziału 1. W tym przypadku podatnik obowiązany jest założyć i prowadzić księgi handlowe, a dochód z wymienionej działalności ustala się według przepisów o podatku dochodowym, zaś podatek wyrównawczy ustala się według zasad przewidzianych dla osób określonych w art. 1 pkt 1. Jeżeli podatnik osiąga ponadto inne dochody i przychody w rozumieniu art. 1 pkt 1 i 2, łączy się je z dochodami z działalności określonej w art. 12a. Przepis art. 12a ust. 3, stosuje się odpowiednio."

Art. 2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 62, poz. 336) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się od roku podatkowego 1969.

Przewodniczący Rady Państwa: *M. Spychalski*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*